

den Afgift, hvorunder de dække sig, hvortil de raffinere Sukker, 5,7 Øre, og det Tal staar uforandret. Raffinaderierne kunne faa Sukker fra to Steder, fra Indland og fra Udland. Efter Forslaget i Fjor skulde de af indenlandsk Sukker give 5,2 Øre, og hvis de tage det fra Udlandet, 5,5 Øre. Deri ligger den berømte Spændvidde af 0,3, som Roedyrkerne fandt var for lidt for dem. Dette er ved Forslaget blevet ændret derhen, at Afgiften af indenlandsk Sukker sættes ned til 4,95, men Tolden paa Sukker til Raffinaderibrug gaar op fra 5,5 til 5,9. Nu er det, det ærede Medlem ikke vilde indrømme, at Stillingen herved var bleven gjort gunstigere for de private Raffinaderier eller for Raffinaderiet i Larsbjørnsstræde — det er vel egentlig kun det, der er Tale om i dette Tilfælde. I Fjor kunde vi altsaa faa indenlandsk Sukker for 5,2 og udenlandsk Sukker for 5,9. Nu er det nogenlunde indlysende, at vedkommende Fabrik søger at faa sit Raasukker saa billigt som muligt, og hvis den kan faa det indenlandske til en Afgift af 4,95, medens den efter Forslaget i Fjor skulde have givet 5,2, saa er det aldeles uomtvisteligt, at den nu faar en større Arbejdsbeskyttelse, end den vilde have faaet i Fjor. Den kan i Aar indføre til 4,95, medens den i Fjor skulde have givet 5,2.

Ja men, vil det ærede Medlem saa rimeligvis sige: Hvis den vilde have taget udenlandsk Sukker, kunde den i Fjor have nøjedes med 5,5, medens den i Aar skal give 5,9. For det første er det nu ikke helt rigtigt, at selve Forskellen maales med de Tal, for det ærede Medlem maa huske en Ændring, der er vedtagen, og som vi haabe bliver endelig vedtagen, til Toldlovens § 2, gaaende ud paa, at Tolden paa de vestindiske Produkter nedsættes med $33\frac{1}{3}$ pCt. Det vil altsaa sige, at for saa vidt de tage det udenlandske Sukker fra Vestindien — og saa have de i alt Fald Marked nok sammen med det indenlandske —, kunne de faa det adskilligt billigere end 5,9, teoretisk endogsaa under 4, nemlig 5,9 minus $33\frac{1}{3}$ pCt. — en anden Ting er, at Fragten saa kommer til. At denne Nedsættelse paa Sukker fra de vestindiske Øer spiller nogen Rolle for Raffinaderiet i Larsbjørnsstræde, er uomtvisteligt. Men rent bortset derfra havde de i Fjor som den billigste Maade at skaffe sig Raasukker paa den, at de kunde tage indenlandsk Sukker til 5,2 Øre, men det er nu sat ned til 4,95 Øre. Dette er utvivlsomt en Lettelse for Fabrikken i Larsbjørnsstræde. Thi man skulde dog ikke

tro, at det ærede Medlem vilde gaa saa vidt, at han ikke alene vil stille vedkommende Fabrik lige med andre Fabrikker — det har jeg selvfølgelig intet imod, naar der ikke skal tages alt for meget Hensyn —, men tillige vil foreskrive, at vi skulde lave en Afgiftslov saadan, at de til enhver Tid skulde kunne have udenlandske Raaprodukter lige saa billige som indenlandske. Jeg er fuldkommen enig med den Udtalelse, som den højtærede Landbrugsminister forleden Dag fremkom med paa Finansministerens Vegne, da han sagde, at Finansministeren vilde være betænkelig ved at gaa med til en Ændring, hvorved man giver en enkelt Fabrik en Særstilling. Det var jo i Anledning af det af det ærede Medlem for Randers Amts 3die Valgkreds (Bjerre) stillede Ændringsforslag om, at man skulde give Fabrikken i Larsbjørnsstræde den Begunstigelse at kunne indføre udenlandsk Sukker til 5,2 Øre i saa stor en Mængde, som den havde Brug for. Jeg er enig med den højtærede Minister i, at dette vilde være en betænkelig Sag. Thi tænker man, at hver eneste af de Fabrikker, som berøres af det foreliggende Toldlovsforslag ved, at der gives nogen Nedsættelse, kom og sagde: Det rammer mig, og at vi skulde tage Hensyn dertil, saa vilde vi vist komme ud i det helt vilde ved dette Lovforslag. Men naar vi altsaa ikke saaledes kunne give alle Fabrikker en Særstilling, saa ser jeg heller ikke, at vi kunne gaa saa vidt overfor Fabrikken i Larsbjørnsstræde, at vi kunne anlægge hele Afgiften paa en saadan Maade, at denne Fabrik kunde være i Stand til udelukkende at benytte udenlandsk Sukker. Naar vi stille denne Fabrik saa gunstigt, som vi gøre efter dette Forslag, at den kan faa indenlandsk Sukker til 4,95 Øre, hvad den sikkert ikke havde drømt om Muligheden af i Fjor, saa forekommer det mig, at det er lige lovlig stift, at det siges: Det spiller ingen Rolle for vedkommende Fabrik — den skal have Tilladelse til at indføre udenlandsk Sukker endogsaa betydelig billigere. Den Forskel, der ligger i, at vi gaa ned med den indenlandske Afgift og gaa noget op med den udenlandske, er jo netop det, der betinger denne omdebatterede Lempelse for Roedyrkerne, og dersom vi ikke sætte Afgiften paa indenlandsk Sukker ned, saa indrømmer jeg, at det vilde være ganske umuligt ad disse Veje i alt Fald at skaffe Roedyrkerne nogen Lettelse. Men det var det, der stadig — ogsaa fra det ærede Medlems Side — var Meningens i Fjor, at